

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 539/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Gombosom, advokátska kancelária, Popradská 66, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1996/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1996/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti najmä vyplynulo:

«... Sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov 21.10.2016 (konanie vedené pod sp.zn. 17C/239/2016) domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti žalovanej [REDAKOVANÉ]... Súčasne podala návrh na vydanie neodkladného opatrenia, pričom súd návrhu vyhovel a Uznesením 17C/242/2016-43 zo dňa 13.12.2016 uložil žalovanej povinnosť umožniť vstup a užívanie spornej nehnuteľnosti zapísanej na [REDAKOVANÉ], okres Prešov, obec [REDAKOVANÉ], k.ú. [REDAKOVANÉ], ako budova technickej vybavenosti súp. č. 238, stojaca na parc. č. 3030/3 Elektrorozvodňazariadenie trafu, počnúc dňom vydania rozhodnutia súdu o neodkladnom opatrení do rozhodnutia súdu vo veci samej v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/239/2016. Uznesenie potvrdené Uznesením Krajského súdu v Prešove 6Co/159/2017-321 zo dňa 8.1.2018...

Nakoľko žalovaná/povinná dobrovoľne, aj napriek výzvam sťažovateľky, povinnosť nesplnila, obrátila sa sťažovateľka na exekútorský úrad. Dňa 2.3.2017 sťažovateľka podala návrh na výkon exekúcie uskutočnením prác a výkonov. Po nejakom čase (keďže situácia ostala nezmenená) sa sťažovateľka obrátila na exekútorský úrad s dotazom, pričom jej bolo oznámené, že zo strany Okresného súdu Košice II (konanie vedené pod sp.zn. 35Er/1996/20170) stále nebolo vydané poverenie. Sťažovateľka preto dňa 20.6.2017 požiadala súd písomne o vydanie poverenia a poukazovala práve na neodkladnosť situácie a samotný fakt, že exekučným titulom je práve neodkladné opatrenie.

Dňa 24.7.2017 bolo našej advokátskej kancelárii doručené Upovedomenie o začatí exekúcie uskutočnením prác a výkonov, ktoré upovedomuje o tom že dňa 9.3.2017 sa začalo exekučné konanie uskutočnením prác a výkonov v prospech sťažovateľky- oprávneného [REDAKOVANÉ]... v neprospech povinného/žalovanej [REDAKOVANÉ]...

Povinná/žalovaná napadla exekučné konanie námietkami zo dňa 25.9.2017, k čomu sťažovateľka podala svoje vyjadrenie. Od toho času vo veci nebol vykonaný žiaden úkon takmer rok. Nakoľko sťažovateľka opakovane telefonicky žiadala súd o urýchlené konanie vo veci, neskôr oficiálnou písomnou žiadosťou, pričom o námietkach povinnej stále

rozhodnuté nebolo, podala sťažovateľka sťažnosť na postup súdu adresovanú predsedovi okresného súdu Košice II. Okresný súd Košice II podaním zo dňa 4.9.2018 uviedol, že sťažnosť považuje za dôvodnú, uviedol že o námietkach v konaní bolo rozhodnuté 3.9.2018 a v súčasnosti sa predmetné uznesenie doručuje, za vzniknuté prieťahy sa ospravedlnil a uviedol, že vec bude do právoplatnosti rozhodnutia sledovať...

Následne nám bolo doručené Uznesenie Okresného súdu Košice II 35Er/1996/2017 zo dňa 3.9.2018, v ktorom námietky povinnej/žalovanej zamieta avšak povoľuje odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Košice II pod sp.zn. 13C/25/2018 o vylúčenie veci z exekúcie. Žalobu o vylúčenie veci z exekúcie podal nový vlastník spornej nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ]... ktorý však pri nadobúdaní vlastníctva nemohol byť dobromyseľný (poznámka v katastri nehnuteľností o prebiehajúcim súdnom spore), preto Okresný súd Prešov v konaní 17C/239/2016 a 17C/242/2016 pripustil zmenu na strane žalovaného a zároveň na návrh žalobkyne vydal neodkladné opatrenie zakazujúce ďalej disponovať so spornou nehnuteľnosťou...

V tejto situácii sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že exekučným titulom v tomto prípade je neodkladné opatrenie, ktoré je zo zákona predbežne vykonateľné, napriek tejto skutočnosti sa k užívaniu spornej nehnuteľnosti nevie dostať takmer 2 roky. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že neodkladné opatrenie slúži na bezodkladnú úpravu pomerov a prvostupňový súd (ako aj neskôr druhostupňový) konštatovali, že v tomto prípade je dočasná úprava pomerov nevyhnutná, pričom exekučný súd podľa názoru oprávnenej mári účel vydaného neodkladného opatrenia a podľa názoru sťažovateľky- oprávnenej má predovšetkým vo veciach neodkladných opatrení súd postupovať urýchlene a bez prieťahov.

Vzhľadom na to, že už Ústava SR v čl. 48 ods. 2 ustanovuje právo každého na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je nepochybné, že toto ústavné právo sťažovateľky bolo v predmetnej veci porušené, pričom od podania návrhu na výkon exekúcie, t.j. 2.3.2017 vznikol prieťah v konaní v trvaní viac ako 19 mesiacov, pričom od vydania neodkladného opatrenia to budú čoskoro 2 roky...

Z vyššie uvedeného skutkového stavu sa sťažovateľka domnieva, že konaním Okresného súdu Košice II dochádza k zbytočným prieťahom v konaní. Od kedy bolo vydané predmetné uznesenie Okresného súdu Prešov, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie

uplynulo 22 mesiacov, pričom do dnešného dňa povinný spornú nehnuteľnosť dobrovoľne nesprístupnil a súdy nekonajú urýchlene.

Takéto prieťahy v konaní nemožno ospravedlniť zaťaženosťou súdu alebo zložitou skutkového stavu a jeho právneho posúdenia, pretože k prieťahom dochádza v takom štádiu kedy pre bezodkladnosť situácie bolo konajúcim súdom nariadené neodkladné opatrenie, následne súd povolí odklad vykonania neodkladného opatrenia, čo samo o sebe odporuje logike veci ako aj zmyslu inštitútu neodkladného opatrenia. Sťažovateľka poukazuje na dôležitý fakt, že hoci žaloba povinného o vylúčenie veci z exekúcie bola súdu doručená 22.8.2017 (uvádzané v Uznesení OS KE II 35Er 1996/2017 zo dňa 3.9.2018) spisová značka 13C/25/2018 hovorí, že spis bol pridelený až v roku 2018 teda vyše pol roka po podaní žaloby, navyše doposiaľ nebolo konanie ukončené, čo je viac ako 1 rok od podania žaloby.

Svojou bezdôvodnou nečinnosťou konajúci súd vyvolal v konaní prieťahy takej intenzity, ktoré s ohľadom na predmet a štádium konania jednoznačne spôsobujú zásadné porušenie Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva sťažovateľky na to, aby sa jej vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej prostriedok ochrany práv poskytovaný na ochranu základných práv alebo slobôd ustanovením § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) - sťažnosť na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi príslušného všeobecného súdu, nemôže zaručiť potrebnú účinnosť v etape konania všeobecného súdu, keď konanie dosiahlo značne neprimeranú dĺžku, pričom v uvedených situáciách nepovažuje Ústavný súd nevyužitie označeného prostriedku za procesnú prekážku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (napr. III. ÚS 199/2015, III. ÚS 485/2016).

Sťažovateľka taktiež poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ištván a Ištvánová proti Slovensku, zo dňa 12.6.2012, sťažnosť č. 30189/07, bod 78, 80, 81, 82, 83 a 84, ktoré sa považuje za zásadné rozhodnutie týkajúce sa otázky sťažnosti predsedovi súdu v prípade konania s prieťahmi, v ktorom sa konštatuje, že „z tohto hľadiska súd pripomína, že na Slovensku, pokiaľ ide o neprimeranú dĺžku konania, sa za prostriedok nápravy, ktorý je bežne považovaný za účinný a preto musí byť použitý pre účely pravidla o vnútroštátnom prostriedku nápravy podľa Dohovoru, považuje sťažnosť

podľa článku 127 Ústavy. V tejto súvislosti, aj keď to nie je rozhodujúce, súd považuje za vhodné zdôrazniť, že podanie sťažnosti pre prieťahy v konaní predsedovi súdu podľa zákona o štátnej správe súdov, ktorá bola porovnateľná so sťažnosťou podľa zákona o súdoch, nie je účinným prostriedkom nápravy pre účely článku 35 ods. 1 Dohovoru. Súd tiež považuje za vhodné zdôrazniť, že predseda súdu pri skúmaní sťažností na dĺžku konania pôsobí vo funkcii manažéra skôr než v súdnej funkcii. Na tomto mieste súd znovu opakuje, že na účely Dohovoru je prostriedok nápravy účinný vtedy, ak umožňuje prevenciu uvedeného porušenia alebo jeho pokračovania, alebo poskytuje primerané zadostučinenie za akékoľvek porušenie, ku ktorému už došlo. Pokiaľ ide o dĺžku konania, aj keď preventívne opatrenie je vhodnejšie, ak však už došlo k porušeniu dĺžky konania, a prostriedok nápravy určený len k urýchleniu nemusí byť dostatočný, možno žiadať náhradu alebo inú formu zadostučinenia. Súd konštatuje, že sťažnosť podľa článku 127 Ústavy je presne zameraná na umožnenie nápravy ako preventívnej, tak aj kompenzačnej povahy.“

Z citovaného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Ištván a Ištvánová proti Slovensku* vyplýva, že sťažnosť na prieťahy podaná predsedovi príslušného všeobecného súdu podľa zákona o súdoch sa nepovažuje za účinný prostriedok nápravy pre účely článku 35 ods. 1 Dohovoru, obzvlášť nie v tejto veci, kedy dochádza k zrejým prieťahom, keď odporca zaťažil svoje rozhodnutia viacerými vadami. V okolnostiach tejto veci, kedy dochádza v konaní pred odporcom k takýmto zrejým prieťahom v konaní, by tak nebolo v zmysle citovaného rozsudku efektívnym prostriedkom nápravy podanie sťažnosti predsedovi súdu, keďže len sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy je zameraná na umožnenie nápravy ako preventívnej, tak aj kompenzačnej.

Vzhľadom na okolnosti danej veci, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, týkajúcu sa účinnosti právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdne konanie v primeranej lehote v kontexte s článkom 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sťažovateľka dospela k záveru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 ústavy nie je pre ňu dostatočným zadostučinením. Preto sťažovateľka považuje za odôvodnené priznať jej finančné zadostučinenie podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR.

Sťažovateľka žiada, aby Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa článku 41 Dohovoru a aplikoval ich na konkrétne fakty prípadu.

Sťažovateľka žiada zohľadniť dĺžku zbytočných prieťahov v konaní a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu, ktorá jej vznikla v dôsledku obáv o ochranu ich práv, pocitu právnej neistoty a sklamaní z neprimeranej dĺžky konania aj napriek aktívnemu prístupu strán konania. Ak by súd postupoval bez prieťahov, mohol už dávno vo veci rozhodnúť a odstrániť tak stav právnej neistoty sťažovateľky.

Na základe týchto skutočností sa sťažovateľka domnieva, že jej im malo byť priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške po 2.000 €.

Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľka navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal rozhodnutie, ktorým sťažnosť sťažovateľky vo veci porušenia ich práva zakotveného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, porušované Okresným súdom Trebišov v konaní 9C/54/2016, prijme na ďalšie konanie.

Zároveň v mene sťažovateľky žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol týmto nálezom:

I. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 35Er/1996/2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Košice II konať vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 9C/54/2016 bez zbytočných prieťahov.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke: [REDAKOVANÉ]... primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- €, ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ]... trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. Pavla Gombosa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

5. Zo sťažnostného návrhu (petitu) sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 35 Er 1996/2017.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

7. Vychádzajúc zo sťažnosti a z jej príloh, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa začalo na okresnom súde doručením námietok proti exekúcii z 25. septembra 2017, pričom o týchto námietkach bolo rozhodnuté 3. septembra 2018. Napadnuté konanie pred okresným súdom trvalo teda necelý jeden rok.

8. Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

9. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využila možnosť postupu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a 30. augusta 2018 podala sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu.

9.1 Podľa názoru ústavného súdu podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sa zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (m. m. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

9.2 Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mala sťažovateľka právo podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona o súdoch, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii a úspešne ho aj využila ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Po prešetrení vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu, ktorý uznal dôvodnosť sťažnosti, bolo vo veci vydané bezodkladne rozhodnutie 3. septembra 2018.

9.3 Skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08).

9.4 Pozornosti ústavného súdu neušlo, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol bez prietáhov, avšak po využití účinných prostriedkov nápravy sa vo veci ihneď efektívne konalo, bola odstránená právna neistota sťažovateľky, pričom postup okresného súdu sa nevyznačoval takými prietáhmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9.5 S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

10. V zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto základné právo alebo slobodu porušil svojou nečinnosťou, vo veci konal. Z uvedeného vyplýva, že tento výrok je viazaný na vyhovenie vo veci samej.

10.1 Sťažovateľka vo svojom sťažnostnom návrhu, teda v petite sťažnosti, síce požaduje od ústavného súdu, aby prikázal okresnému súdu „*konat' vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 9 C 54/2016 bez zbytočných prietáhov*“, avšak vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 9 C 54/2016 nežiada o vyslovenie porušenia označených práv, preto v tejto časti sťažnosti pripadalo do úvahy odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

11. Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe okresného súdu dochádzalo k prietahom v konaní, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby opätovne podala kvalifikovanú sťažnosť na porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zmysle čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018